

Cronici din toate zilele ... (U.N.A.T.C.)

cum mărturisește Ana Mărgineanu. Cuplurile Lucie (Mădălina Constantin) și Fred (Bogdan Dumitrescu), Sylvie (Ada Simionică) și Gaspard (Ioan Andrei Ionescu) sunt prinse în vârtejul unor lumi aparent diferite: una de succes, a unui fotograf și a unui fotomodel, și una modestă, a unor tineri care învață să se iubească. Ei trăiesc, însă, în același univers interior, bântuit de dramele singurătății, frământat de nevoia acută de a primi și oferi dragoste și protecție. Sunt cuprinși de spaime care-i aduc la disperare. Și-au pierdut din inocență, din naivitate. S-au rătăcit într-o lume confuză, iar drumul nu mai este ușor de găsit. Fiecare dintre ei poate fi Pierre (Toma Dănilă), cel căruia i se pare că reușește să conducă acest joc al vieții și al morții, sau o prostituată (Antoaneta Cojocaru), personaje ce

cunosc derizoriul existenței și singurele care, în final, au puterea de a răspunde la întrebarea: de ce toate acestea? „Pentru că nu ne pasă!”

Flash-uri luminoase marchează alternativ, cinematografic, momente din viața celor două cupluri. Însă, această discontinuitate creează tocmai unitatea construcției scenice.

Tot mai mulți creatori, în special tineri, apelează în spectacolele lor teme precum drogurile, sexul, violența, tratându-le în mod ostentativ. Ana Mărgineanu ne face să-i urmărim demonstrația până la capăt fără a ne scandaliza și punându-ne pe gânduri. Ne inoculează, cu subtilitate, o atitudine dezaprobatoare și ne convinge să-i fim alături în lupta împotriva violenței.

Alina Mang

Exuberanță gălăgioasă

Cea de-a doua parte a stagiunii bucureștene se bucură de un plus de dinamism, de fervoare și exuberanță tinerească, deoarece studenții actori din anul terminal trăiesc în toată această perioadă, cu emoție, febra premierelor, dar și teama primei confruntări cu spectatori, dorința de a fi „descoperiți”, de a „da lovitura”.

Ei joacă, cel mai adesea, în fața unui public restrâns, așteptând, însă, la fiecare reprezentație noi spectatori. Am fost la Teatrul „Excelsior”, unde clasa profesorilor Ion Lucian și Victor Radovici de la Facultatea de Arte „Hyperion” prezenta *Cumetrele* de Michel Tremblay. Tinere pline de energie și temperament schimbau cu forță replici, dar nu convingeau, pentru că

interpretarea lor nu avea finețea, subtilitatea pe care o presupune analiza atentă a personajului.

La sala „Rapsodia”, absolvenții de peste doar câteva luni ai Universității Ecologice (clasa conf. univ. Lucia Mureșan), joacă *Piațeta* de Carlo Goldoni. Fiind un spectacol de absolvire, ei ar trebui să dea în rolurile din această piesă proba talentului, a modului personal de a le construi, utilizând mijloacele însușite de-a lungul celor patru ani de studiu. Textul este bine ales în acest scop, căci are o acțiune alertă, personaje clar conturate, e ofertant pentru montare și generos din punctul de vedere al partiturilor actricești. Dar toate acestea nu au fost fructificate în spectacol. Domina vorbirea afectată și nefirească, mișcarea scenică agitată, obositoare. Spectatorii au fost martorii unei demonstrații de histrionism, în care interpreții nu au valorificat suficient datele esențiale, pe care se presupune că le posedă în mod necesar un viitor actor: mobilitate scenică, dezinvoltură, memorie vizuală, auditivă, exuberanță - ce-i drept, puțin prea gălăgioasă....

A. M.

Cumetrele (Universitatea „Hyperion”)